

РЕШЕНИЕ

№ 1962

гр. Варна, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 34 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Давидова Янева

при участието на секретаря Светлана Ст. Георгиева
като разгледа докладваното от Магдалена Давидова Янева Гражданско дело № 20223110115696 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД.

В исковата и уточняващите молби ищецът „ЕОС Матрикс“ ЕООД, твърди че на 25.01.2013г. между ответника Д. П. Г. и „Първа инвестиционна банка“ АД е сключен договор за банков кредит, по силата на който банката е предоставила на Г. кредит в размер на 880 евро. От своя страна Г. се е задължила да върне предоставената ѝ в заем сума, ведно с договорна лихва, в срок до 28.01.2020г., на 84 месечни вноски, всяка в размер на 18.65 евро. Излага, че с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.12.2019г., банката е цедираа вземането си към ответника на „С.Г.Груп“ ЕАД, което от своя страна го е прехвърлило на ищеца с анекс от 17.03.2021г. към договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.12.2020г. Кредитополучателят е уведомен за прехвърленото вземане на 15.11.2021г. Тъй като Г. не е върнала заетата по договора сума, ищецът е подал заявление по чл. 410 ГПК, като срещу издадената заповед за изпълнение длъжникът е възразил в срока по чл. 414 ГПК. Поради това и поддържа, че за ищеца е налице правен интерес да установи вземането и сезира съда с искане за установяване, че Д. Г. дължи на „ЕОС Матрикс“ ЕООД сумата от 1200 лева, представляваща непогасена главница за периода 28.02.2013г. до 28.01.2020г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението в съда – 15.07.2022г., до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 300 лева – мораторна лихва, начислена за периода от 15.07.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 15.05.2020г. до 14.07.2022г., включително.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът Д. П. Г. депозира отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на иска. Оспорва цесията да ѝ е надлежно съобщена, като счита, че за такова не може да се приеме получаването на исковата молба по

реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. Прави възражение и за погасяване по давност на претенциите.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема за установено следното **от фактическа страна**:

От приложеното ч.гр.д. № 9287/2022г. по описа на ВРС, 34-ти състав, се установява, че по заявление на „ЕОС Матрикс“ ЕООД срещу Д. П. Г. е издадена заповед № 5372/16.08.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът да заплати на заявителя сумите, както следва: 1200.00 лева, непогасена падежирала главница за периода 28.02.2013г. до 28.01.2020г. по договор за банков кредит от 25.01.2013г., сключени с „Първа инвестиционна банка“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 15.07.2022г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 300.00 лева – мораторна лихва, начислена за периода от 15.07.2019г. до 12.03.2020г., включително и за периода от 15.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, като задълженията са прехвърлени на заявителя „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с анекс от 17.03.2021г. към договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.12.2020г. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Видно от приложеното на л. 7-11 от ч.гр.д. № 9287/2022г. заверено от страната копие на договор за банков кредит № 014LD-R-002461 от 25.01.2013г., че „Първа инвестиционна банка“ АД е отпуснала на Д. П. Георгиева кредит в размер на 880 евро, със срок на погасяване на кредита 28.01.2020г. Посочено в договора е, че същият е сключен при условията на чл. 298, ал. 1, т. 1 ТЗ, като с подписване на договора кредитополучателят е декларирал, че са му предоставени и се е запознал с Общите условия на банката за кредити на физически лица и ги е приел. Съгласно т. 5.1 от същите, ползваният кредит се погасява чрез разплащателна сметка на равни месечни вноски, всяка една с падеж и в размер, определени в погасителен план – Приложение към договора. Последният е приложен на л. 10 от ч.гр.д. № 9287/2022г., като е посочено, че общият срок на кредита в месеци е 84, уговорената падежна дата е 28-мо число на месеца, а размерът на месечната вноска е 18.65 евро.

В т. 10 от договора е предвидено, че плащания, дължими, но неизвършени в срок поради недостиг на авоари по разплащателната сметка на кредитополучателя, се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в раздел II, т. 4 лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следва датата на падежа на съответната вноска, независимо от това дали падежът е в неработен ден.

Видно от представения рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.12.2019г., че „Първа инвестиционна банка“ АД прехвърля на „С.Г.Груп“ ЕАД вземания, произтичащи от договори за кредит, индивидуализирани в приложение № 1 срещу определена покупна цена. Представено е приложение № 1, в което фигурира вземането към Д. П. Г. с посочване номера на кредита, три имена на кредитополучателя, неговия ЕГН, общ размер на дълга, размер на главницата – 1713.92 лева и размер на дължимата лихва (л. 57).

От своя страна „С.Г.Груп“ ЕАД с договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 11.12.2020г. е прехвърлило на „ЕОС Матрикс“ ЕООД вземания, произтичащи от договори за кредит, които се индивидуализират в приложение № 1 към договора. Видно от приложеното на л. 79-82 приложение № 1 към договора е, че в същото под № 1069 (л. 80) фигурира и вземането към ответника, в това число и дължимата главница, като е посочено, че същата е в размер на 1713.92 лева, както и размера на дължимата лихва.

Представено по делото е и уведомление, по силата на което ответникът е уведомен за извършеното прехвърляне към ищеца (л. 11), като липсват данни то да е достигнало до адресата си.

При така установената фактическа обстановка и след като съобрази приложимия закон, съставът на Варненския районен съд прави следните **правни изводи**:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 ГПК за установяване съществуване на вземане на ищеца срещу ответника, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Или, в контекста на основанието, на което е издадена заповедта, респ. се претендира вземането, в тежест на ищеца е по пътя на главното и пълно доказване да установи факта на съществуване на валидно облигационно отношение между цесионера и ответника по договор за кредит, че по него ответникът е останал задължен за процесната сума в посочения размер, че между цесионера и ищеца е сключен валиден договор за цесия, по силата, на който на ищеца е било прехвърлено вземането по договора за кредит с ответника, че цесията е съобщена на ответника.

От коментираните по-горе доказателства се установи, че „ЕОС Матрикс“ ЕООД в качеството си на цесионер, въз основа на валиден договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 11.12.2020г., приложение № 1, въз основа на договор за цесия, е придобило вземането на цедента от ответника по договор за банков кредит № 014LD-R-002461 от 25.01.2013г.

Първият спорен по делото въпрос е произвели ли са цесиите действие спрямо ответника, с оглед въведеното от процесуалния представител възражение същите да не са съобщени на Илиев.

Съобразно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД цедентът е длъжен да съобщи на длъжника за станалото прехвърляне на вземането. Смисълът на това установено от закона изискване е да гарантира правата на новия приобретател на вземането. В негов интерес, а и в интерес на третите лица, това действие на цесията е ограничено от разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД, които задължават стария кредитор да уведоми длъжника за станалото прехвърляне, за да може същият да знае на кого в бъдеще следва да престира. Преди да е направено такова уведомление, длъжникът може валидно да погаси задължението си и чрез плащане на стария кредитор, да новира същото, то да му бъде опростено и т.н. Липсата на уведомление не прави цесията недействителна, нито освобождава длъжника от задължението да плати на новия кредитор. Длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор

или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението, каквото твърдение не е направено в настоящото производство. След като бъде известен за цесията, дори и чрез връчване на исковата молба, длъжникът не може да възразява на претенцията на цесионера за реално изпълнение на основание липсата на уведомяване (решение № 40/13.05.2010 г. по т.д. № 566/ 2009 г. на ВКС, решение № 123/24.06.2009г., по т.д. №12/2009г. на ВКС, II т.о., определение № 987/18.07.2011 г. по гр. д. № 867/2011 г. на ВКС). С оглед горното, съдът намира, че ответникът е надлежно уведомен за извършеното прехвърляне с лично получения от него препис на исковата молба (разписка л. 26 от делото).

Установи се, че цедираното вземане произтича от сключен между ответника и „Първа инвестиционна банка“ АД договор за банков кредит № 014LD-R-002461 от 25.01.2013г., по силата на който за банката е възникнало задължение да предостави на кредитополучателя кредит в размер на 880 евро, като страните не спорят, че кредитора е изпълнил това свое задължение. При това положение и за ответника е възникнало задължение да върне предоставения му кредит, като по делото липсват твърдения, а и доказателства, Д. Г. да е изпълнила това свое задължение. При това положение следва да се приеме, че ответникът дължи на ищеца сумата, предмет на настоящата претенция.

С оглед горният правен извод, съдът дължи произнасяне по направеното възражение за погасяване по давност на вземането. Съгласно чл. 110 ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Давността според нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В настоящия случай ищецът поддържа, че вземането е станало изискуемо с настъпване на крайната дата, уговорена с договора за кредит, позовавайки се на тълкувателно решение № 5/21.01.2022г. по т.д. № 5/2019г. на ОСГТК на ВКС. Последното обаче касае началния момент на течението на срока по чл. 147 ГПК за запазване правата на кредитора срещу поръчителя, поради което и настоящият състав намира, че разясненията дадени с посочения тълкувателен акт са неприложими в настоящия случай. В тази връзка следва да се посочи, че съдът е запознат с противоречивата практика относно момента на течение на давността при договорите за кредит, като до постановяване на тълкувателен акт по този въпрос не е обвързан по задължителен начин с нея. Настоящият състав на съда възприема застъпеното в решение № 45/17.06.2020г. по т.д. № 237/2019г., II т.о., решение № 63/01.06.2022г. по т.д. № 2140/2018г., I т.о., решение № 102/05.08.2022г. по т.д. № 102/05.08.2022г., IV т.о. и др., с които се приема, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска. Това решение е обосновано с целите на института на погасителната давност от една страна – стимулира своевременното упражняване на субективни права и гарантира правната сигурност, а от друга – с нормативната обвързаност на давността с изискуемостта на основание чл. 114, ал. 1 ГПК, от който момент самият кредитор може да търси изпълнение на отделните непогасени и падежирали вноски. Ето защо и бездействието на кредитора да предяви вземането си води до погасяване на правото му на принудително изпълнение за вземанията за главница за

погасителните вноски по договора за кредит падежирали до 14.07.2017г., включително – 5 години до предявяване на заявлението по чл. 410 ГПК (по арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК). При това положение и искът за установяване дължимостта на вземанията за главницата по вноските, падежирали до 15.07.2017г. се явява неоснователен. За вземанията по вноските падежирали след 15.07.2017г., петгодишният давностен срок не е изтекъл към датата на подаване на заявлението, поради което и възразението на ответника се явява неоснователно.

Съобразно представения по длето погасителен план непогасеното към тази дата задължение за главница възлиза в размер на 873.02 лева (458.15 евро) до който размер претенцията следва да бъде уважена, а за разликата до предявения размер – отхвърлена.

Втората претенция е за установяване съществуването на вземане на ищеца за лихва за забава върху горните задължения. Съгласно нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, ответникът е изпаднал в забава от деня следващ падежа на всяка една погасителна вноска. В случая обаче ищецът претендира лихва от 15.07.2019г., към който момент Д. Г. е бил в забава за заплащане на падежирали и непогасено по давност вноски за периода 15.07.2017г. до 15.07.2019г., чийто размер е 632.61 лева (323.45 евро), като изчислено с помощта на програмен продукт „Апис Финанси“ обезщетение за забава за периода 15.07.2019г. до 14.07.2019г., включително (при съобразяване чл. 6 ЗМДВИП), възлиза в размер на 182.23 лева. Върху останалите непогасени вноски, ответникът както съдът посочи по-горе е изпаднал в забава от деня следващ падежа на съответната вноска, като дължимото обезщетение е както следва:

- върху главницата по вноски № 78 в размер на 32.86 лева (16.80 евро), обезщетение за забава за периода 29.07.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.89 лева;

- върху главницата по вноски № 79 в размер на 33.25 лева (17.00 евро), обезщетение за забава за периода 29.08.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.72 лева;

- върху главницата по вноски № 80 в размер на 33.78 лева (17.27 евро), обезщетение за забава за периода 29.09.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.60 лева;

- върху главницата по вноски № 81 в размер на 34.36 лева (17.57 евро), обезщетение за забава за периода 29.10.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.48 лева;

- върху главницата по вноски № 82 в размер на 34.83 лева (17.81 евро), обезщетение за забава за периода 29.11.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.30 лева;

- върху главницата по вноски № 83 в размер на 35.40 лева (18.10 евро), обезщетение за забава за периода 29.12.2019г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, възлизащо в размер на 9.16 лева;

- върху главницата по вноски № 84 в размер на 35.91 лева (18.36 евро), обезщетение за забава за периода 29.01.2020г. до 12.03.2020г., включително и от 14.05.2020г. до 14.07.2022г.,

включително, възлизащо в размер на 9.00 лева.

Или, общо дължимото обезщетение върху изискуемата и непогасена по давност главница възлиза в размер на 248.38 лева, до който размер претенцията следва да бъде уважена, а за разликата до предявения размер – отхвърлена.

Съгласно дадените указания в т. 12 на ТР № 4/2013 год., в полза на ищеца следва да се присъдят и сторените в заповедното производство разноски, които съразмерно на уважената част от иска възлизат на 157 лева, от които 22.43 лева за заплатена държавна такса и 134.57 лева за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, с оглед изхода на делото и направеното от ищеца искане, ответникът Д. Г. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените в настоящото производство разноски за заплатена държавна такса, като съразмерно уважената част от исковете на страната следва да се присъди сумата от 52.33 лева.

В полза на ответника не се присъждат разноски при липса на доказателства за реално сторени разходи в хода на настоящото производство.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по иска на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ №4-6 **срещу** Д. П. Г., ЕГН *****, от гр. *****, **че** ответникът дължи на ищеца сумата от **873.02 лева (осемстотин седемдесет и три лева и две стотинки)**, непогасена падежирала главница за периода 15.07.2017г. до 28.01.2020г. по договор за банков кредит от 25.01.2013г., сключени с „Първа инвестиционна банка“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 15.07.2022г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от **248.38 лева (двеста четиридесет и осем лева и тридесет и осем стотинки)** – мораторна лихва, начислена върху падежиралата главница в периода 15.07.2017г. до 28.01.2020г. и изчислена за периода от 15.07.2019г. до 12.03.2020г., включително и за периода от 14.05.2020г. до 14.07.2022г., включително, като задълженията са прехвърлени на заявителя „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.12.2020г., за която сума е издадена заповед № 5372/16.08.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 9284/2022г., по описа на РС-Варна, 34-ти състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** исковете за разликата **над 873.02 лева** до предявения размер **1200.00 лева**, претендираната като непогасена падежирала главница за периода 28.02.2013г. до 14.07.2019г. и за разликата **над 248.38 лева** до претендирания размер от **300.00 лева**, пренедираната като мораторна лихва за забава, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА Д. П. Г., ЕГН *****, от гр. *****, да заплати на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Малинова

долина”, ул. „Рачо Петков - Казанджията” №4-6, сумата от **157.00 лева (сто петдесет и седем лева)**, представляваща сторените в заповедното производство разноси, както и сумата от **52.33 лева (петдесет и два лева и тридесет и три стотинки)**, представляваща сторени съдебно – деловодни разноси в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____